

ΧΑΙΡΕ ΠΑΓΚΥΠΡΙΑ ΧΑΡΑ

Η ιστορία μας αρχίζει πριν ακριβώς οκτώ τόσα χρόνια. Ήταν ακριβώς τότε που καλά καλά δεν είχαμε συνέλθει ούτε από την προδοσία ούτε από την τουρκική εισβολή που ακολούθησε. Ήταν τότε που όλα ήσαν βουτηγμένα στο κλάμα και είχαμε συντροφιά μας την απελπισία και την απόγνωση. Όλα τότε ήσαν μαύρα κατάμαυρα και συγχυσμένα. Όμως η ζωή μας εσυνεχίζετο γιατί μακριά πολύ μακριά μέσα στη σήραγγα εφαινότο λίγο φως, κάποια ελπίδα.

Εγώ όπως πάντα το απόγευμα πήγαινα στο Ταχυδρομείο εκεί κοντά στην πλατεία Ελευθερίας για να ρίξω κανένα γράμμα που είχα για το εξωτερικό ή για κανένα φίλο ή συγγενή μου, που ζούσε ακόμη στο εξωτερικό. Όμως αυτή τη φορά εκεί που πήγα να ρίξω ένα γράμμα εκεί κοντά στο γραμματοκιβώτιο, είδα χαμαί κάτι παράξενο. Μια επιστολή που σκορπούσε μεγάλη περιέργεια. Την κοιτάζω, την ξανακοιτάζω και η περιέργεια μου μεγάλωνε ακόμη περισσότερο.

Η επιστολή είχε την ακόλουθη διεύθυνση. Κα Χριστίνα Α. Παπαγιάννη, ενορία Αγίου Ανδρονίκου Κυθρέα. Κοιτάζω στην πίσω πλευρά για να δω αν υπήρχε αποστολέας και πράγματι υπήρχε. Δνις Ειρήνη Α. Παπαγιάννη, οδός Παλαμίδη αρ. 115, Λευκωσία.

Δεν ξέρω, ίσως γιατί κατάγομαι από την Κυθρέα, ίσως γιατί ήξερα την κυρία Χριστίνα που ο άνδρας της ήταν κι είναι ακόμη αγνοούμενος, η περιέργεια μου μεγάλωνε ακόμη πιο πολύ.

Γιατί να σας το κρύψω; Σκέφτηκα να ανοίξω το γράμμα. Όμως εκεί που επρόκειτο να το ανοίξω θυμήθηκα τη συμβουλή του μακαρίτη του πατέρα μου. Θυμήθηκα που έλεγε ο μακαρίτης πως η περιέργεια είναι μια αρρώστεια που δεν έχει τελειωμό. Μου έλεγε ακόμη πως η περιέργεια είναι αδελφή της δυστυχίας και πως εκείνοι που την έχουν πεθαίνουν πάντα δυστυχισμένοι. Σκέφτηκα, ξανασκέφτηκα, έβαλα το χέρι μου στην καρδιά μου και ξαναρώτησα τον εαυτό μου. Γιατί θέλεις να ανοίξεις το κλειστό γράμμα της Ειρήνης; Δεν ξέρω, ίσως η καρδιά μου, ίσως η διαίσθηση μου με πρόσταξαν να το ανοίξω αμέσως. Κατάλαβα

πως αυτό που επρόκειτο να κάμω δεν ήταν περιέργεια αλλά το σωστό. Και ευτυχώς που το άνοιξα. Γιατί αν δεν άνοιγα δεν θα ήμουν σήμερα ο ευτυχισμένος των ανθρώπων. Ακόμη δεν θα μπορούσα ποτέ στη ζωή μου να καταλάβω τις μεγάλες στιγμές των πιο απλών ανθρώπων.

Ανοίγω το γράμμα και μόλις διάβασα τις πρώτες γραμμές κατάλαβα γιατί η φτωχή Ειρήνη έστειλε το θλιμμένο γράμμα της στην Κυθρέα κι όχι στο δασάκι της Άχνας που έμενε η φτωχή μανούλλα της με τα άλλα τρία μικρότερα αδελφάκια της.

Η καημένη η Ειρήνη είχε χάσει το αίσθημα της πραγματικότητας και νόμιζε πως η μανούλλα της ζούσε ακόμη στην Κυθρέα. Το γράμμα της Ειρήνης έλεγε τα εξής:

Πολυαγαπημένη μου μανούλλα,

Σήμερα που σου γράφω είναι Τετάρτη. Μόλις τώρα έχω σχολάσει από τη δουλειά μου και σου γράφω λίγα λόγια, σου γράφω τον πόνο μου. Τι να σου πω όμως μανούλλα μου; Πάλι θλίψη, πάλι σκοτάδι, πάλι σύγχυση. Με κυριαρχεί μια ανησυχία ένα μίσος ενάντια στους ανθρώπους που μου στέρησαν τον πατέρα μου. Χωρίς να το θέλω μισώ ακόμη και το δικό μου εαυτό γιατί δεν αγωνίστηκε όπως έπρεπε να αγωνιστώ ενάντια στη χούντα όταν σπούδαζα στην Αθήνα. Κάτι βεβαίως έκαμα κι εγώ στο Πολυτεχνείο αλλά αυτό δεν ήταν αρκετό. Έπρεπε να κάμω πολύ περισσότερα.

Είναι στιγμές που είμαι τόσο συγχυσμένη που δεν μπορώ να σκεφθώ τίποτε. Για μένα οι καλές σκέψεις μου φεύγουν και παίρνουν τη θέση τους οι κακές σκέψεις. Το μυαλό μου είναι κάποτε τελείως κενό και κάποτε παραφουσκωμένο με παράξενες ιδέες.

Βλέπω τους άλλους ανθρώπους και διερωτώμαι πως αισθάνονται για τη ζωή. Εγώ προσωπικά δεν βρίσκω τίποτε το καλό στη ζωή. Δεν βρίσκω καμιά αλήθεια στη ζωή. Σε όλη μου τη ζωή έμαθα από τον αγνοούμενο πατέρα μου να συγχωρώ τους ανθρώπους και να τους δίδω κάποια πίστωση για τα λάθη τους. Όμως θα μπορέσω ποτέ να συγχωρέσω το δικό μου εαυτό που δεν αγωνίστηκε ενάντια στη χούντα και την προδοσία.

Είναι τώρα μέρες μανούλλα μου που προσεύχομαι στο Θεό, στους Αγίους του χωριού μου αλλά δεν μας ακούουν. Προσεύχομαι στον Άγιο Ανδρόνικο, στην Αγία Μαρίνα, στον Άγιο Γεώργιο, στην Παναγία της Χαρδακιώτισσας στην Αγία Άννα της Συρκανιάς αλλά δεν με ακούουν. Ποιός ξέρει ίσως να μην τους αφήνουν οι Τούρκοι εισβολείς να με ακούσουν. Και το χειρότερο, η μια απογοήτευση φέρνει την άλλη. Είμαι γεμάτη απογοητεύσεις μανούλλα μου. Και όλες αυτές οι απογοητεύσεις με έχουν μεταβάλει σε μια μικρή κορούλλα. Όμως μακάρι να ήμουν μια μικρή κορούλλα γιατί οι μικρές κορούλλες είναι αθώες ενώ εγώ δεν είμαι. Δεν ξέρω μανούλλα μου γιατί σου τα γράφω όλα αυτά, αφού ξέρω πως κανένας δεν μπορεί να με βοηθήσει. Μονάχα ο πατέρας μου αν ήταν μαζί μας μπορούσε να μας βοηθήσει όλους μας.

Συγχώρεσε με μανούλλα μου. Ελπίζω όλα να περάσουν κάποτε. Όμως θέλω να με καταλάβεις. Βαρέθηκα την απογοήτευση γι' αυτό αν πάρω κάποια απόφαση που δεν θα σου αρέσει μη με μισήσεις. Ακόμη αν μπορείς μην αφήσεις τα αγαπημένα μου αδελφια να αρνηθούν την αδελφούλα τους. Επίσης σε παρακαλώ πες τους να μη δοκιμάσουν ποτέ στη ζωή τους να απογοητεύσουν τη μάνα τους όπως εγώ.

Ας όψονται οι αιτίοι μανούλλα μου...

Με αγάπη
η κόρη σου
ΕΙΡΗΝΗ

Μόλις διάβασα το γράμμα, θυμήθηκα πως ελεημοσύνη, η πραγματική ελεημοσύνη, δεν είναι να δώσεις £10 ή £100 σ' ένα συνάνθρωπο σου αλλά να τον βοηθήσεις πραγματικά. Να μοιραστείς μαζί του τον πόνο του και να τον εμψυχώσεις για να βρει τον εαυτό του την ελπίδα της ζωής. Με αυτά τα συναισθήματα πήγα αμέσως στη διεύθυνση της Ειρήνης. Και τη βρήκα ακριβώς την ώρα που έφευγε από το

σπίτι της για το άγνωστο.

Που πας Ειρήνη; της λέω.
Ποιός είσαι συ; μου απάντησε.

Είμαι ο αγνοούμενος σου πατέρας Ειρήνη μου. Αυτός που λέγεις στο γράμμα σου πως είναι ο μόνος που μπορεί να σε βοηθήσει. Ελευθερώσου σε παρακαλώ Ειρήνη από τις πίκρες και θα σου δοθούν πολλές ευκαιρίες για ν' αγωνιστείς ενάντια στην αδικία, για το καλό, για το σωστό, για το δίκαιο του τόπου μας.

Η Ειρήνη που ζούσε σε άλλο κόσμο, με ακόμα λίγα λόγια δεν άργησε να δει την πραγματικότητα. Θα σε ακούσω μού είπε γιατί σε κατατάσσω μεταξύ των δικαίων ανθρώπων. Καταλαβαίνω πως θέλεις το καλό μου.

Από τότε με την Ειρήνη γίναμε οι πιο καλοί φίλοι. Λίγους μήνες αργότερα αρραβωνιαστήκαμε, μετά παντρευτήκαμε και σήμερα είναι πολύ ευτυχισμένη με τον άνδρα της και τα δυο της παιδάκια.

Και ξέρετε γιατί είμαι ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου; Γιατί σήμερα είδα την Ειρήνη στο Μεγάλο Συλλαλητήριο μαζί με τον άνδρα της και τα δυο αγοράκια τους να θροντοφωνάζει και να γιορτάζει μαζί με τα πλήθη το ΧΑΙΡΕ ΠΑΓΚΥΠΡΙΟΣ ΧΑΡΑ.

Ήταν η μέρα και η ώρα που η Ειρήνη δεν χρειαζόταν εμψύχωση από κανένα. Ήξερε σήμερα να εμψυχώνει τους άλλους, τους Κερυνειώτες, τους Βαρωσιώτες, τους Μορφίτες όλο το λαό ακόμη και μένα. Και λέγω από μέσα μου. Με τέτοιους ανθρώπους είναι δυνατό να μην εξασφαλίσει θρίαμβο ο Πρόεδρος Κυπριανού στις εκλογές.

A.M.A.
(ο ιδεαλιστής)